

[Jensen-Broby.]

Til den højtærede Landbrugsministers Udtalelser om Stødbændet vil jeg gerne sige, at jeg synes ikke, disse Udtalelser var helt heldige, thi den højtærede Minister udtalte jo, at Statsskovvæsenet kunde ikke have mindre end 3 Kr. pr. Rummeter for at føre Tilsyn med Optagelsen af Stødbænde. Jeg forstaaer ikke denne Udtalelse. Statsskovvæsenet har sine Skovløbere og Skovfogeder til at føre dette Tilsyn; det koster vel ikke mere af den Grund. Jeg kan heller ikke forstaa, at det Slid, der skulde være paa Vejene, som Ministeren ogsaa nævnte, skulde kunne være saa stort, at det svarede til 3 Kr. pr. Rummeter. Jeg tror, det bliver nødvendigt for Ministeren at ændre sin Opfattelse paa dette Punkt og ikke blindt følge Statsskovvæsenet. Staten kan ikke være bekendt at gaa i Spidsen med at fordyre Bændet ud over det strengt nødvendige. Det gør man her ved at forlange 3 Kr. i Administrationsudgifter for at skrive denne Regning ud, som man skriver ud til Brændelsnævnet, for det er det, der faar Bændet.

Til den højtærede Handelsminister, der var inde paa Generatorbændet, og som mente, at jeg var kommet for højt op, naar jeg havde nævnt 70 Kr. pr. Rummeter som Maksimalpris, skal jeg kun sige, at det er muligt, jeg er kommet en lille Smule for højt op. Til Gængæld tør jeg sige, at den højtærede Minister er kommet for langt ned, naar han nævner 57 Kr. 20 Øre og Maksimalprisen er 5 Kr. 20 Øre pr. hl. Saa er det Spørgsmaalet, hvor mange Hektoliter man faar ud af en Rummeter, som bliver det afgørende. Her regner Ministeren med 11, jeg regner med 13. Jeg er overbevist om, at Folk i det praktiske Liv vil sige, at min Beregning med de 13 er betydeligt mere rigtig end Ministerens med de 11, saa at Maksimalprisen ligger omtrent ved de 70, maaske ved 66—67 Kr. Men selv om denne Pris paa 57 Kr. 20 Øre, som den højtærede Minister opgiver, naar han regner med 11 hl, skulde være rigtig, er det alligevel en ganske meningsløst høj Pris, som ikke har nogetsteds hjemme i det virkelige Liv, og som Ministeriet hurtigst muligt skulde se at faa ændret til Gavn baade for Vognmændene og for dem, som skal have kørt noget af Vognmændene, saa at man ikke dér skruer Fragten nødvendig op.

Saa har jeg nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Indenrigsminister forsvarede sine Embedsmænd, og jeg synes, det er et pænt Træk hos ham, at han tager sine Embedsmænd i

Forsvar. Det skal man altid gøre, det kan jeg i og for sig takke ham for. Det viser den Karakter, som jeg ikke nogen Sinde har tvivlet paa fandtes hos Ministeren, til at være reel og forsvare dem, han er sat i Spidsen for. Men der er forskellige Ting, jeg gerne vil have Lov til at nævne.

Den højtærede Minister udtalte, at samtidig med at man havde kritiseret Luftværnschefen, fordi der kom for mange Sirener, var det fra anden Side blevet fremhævet, at man burde kunne høre Sirenerne alle Vegne, saa at man, naar Sirenerne lød, ikke alene var klar over, at man skulde i Kældrene, men ogsaa var klar over, at naar man var kommet derind, kunde man ogsaa dér høre Sirenerne og komme op, naar der blev blæst af. Det kan selvfølgelig være rigtigt. Jeg vil blot sige, at den højtærede Minister er dér kommet med en Begrundelse, som ikke er helt i Overensstemmelse med, hvad Luftværnschefen har udtalt, idet han har udtalt til „Berlingske Tidende“, at Folk maa endelig ikke tro, at Sirenerne skal agere Vækkeur for Folk. Det er Luftværnschefens egen Udtalelse, som Ministeren maaske ikke har set, men som han maa undskylde at jeg trækker frem.

Jeg vil yderligere gøre opmærksom paa, at Luftværnschefen manede i Radioen Folk til at lade deres Døre staa aabne, naar de gik i Kælderen. Men ogsaa her kom han galt af Sted, for saa sagde Forsikringsselskaberne, at hvis Folk gjorde det, saa gjaldt deres Forsikring ikke. Det viser sig ogsaa, at ikke alle Mennesker er helt reelle; der er Tyveknægte, som kan falde paa at gaa ind i Lejlighederne, naar Folk er gaaet i Kældrene. Derfor var den Udtalelse af Luftfartschefen ikke saa god.

Saadan kunde man trække forskellige Udtalelser frem, som ikke har været heldige, og derfor tror jeg nok, man har Lov til at sige, som jeg sagde, at det skal være Ministeren, der giver Tønen an, og ikke den anden, der nu spiller første Violin.

Der er en enkelt Bemærkning, jeg endnu kunde have Lyst til. Ministeren sagde, at mine Udtalelser maatte bero paa Ukendskab til de faktiske Forhold vedrørende Spørgsmaalet om de mange Sirener, og hvem der bestemte, naar de skulde lyde. Jeg har haft god Grund til at tro, at mine Oplysninger var rigtige, jeg har dem fra allerhøjeste Sted og fra allerbedste Kilde; men nu hører jeg altsaa, at man ikke altid skal stole paa de Oplysninger, man faar fra denne Kilde, og det maa jeg saa tage til Efterretning.